

Магията на словото

Думите са най-силното оръжие, най-красивата гледка, най-чувственият танц, най-изящният накит... Една дума може да преобърне целия ти свят. Да те омагьоса по-страшно от орисница в приказка на Братя Грим. Словото е вълшебство. Ако погубим вълшебството, цялата красота на живота загива.

Ако не пазим езика си, ще загубим повече, отколкото предполагаме. Ще загубим магия, трупана с години, и ще обезсислим труда и таланта на много свръхчовеци.

Всяка буква в българския език е сама по себе си произведение на изкуството. А какво правим с произведенията на изкуството? Съзерцаваме ги. Разглеждаме ги внимателно и обстойно. Опитваме се да ги разберем. Вникваме в смисъла им. Влюбваме се. Произведението сякаш ни омагьосва. Показва ни света през различна гледна точка. С българския език е същото. Още като съвсем мънички всичко, което чуваме, е на български. Внимателно съзерцаваме как родителите ни изговарят всяка буква. Обстойно прослушваме всеки звук на всяка приказка и песничка. Опитваме се да разберем защо вълкът е лош. Вникваме в хитрините на Хитър Петър. Влюбваме се във всяка история за змей, смел момък, златна ябълка или царска дъщеря. На съвсем ранна възраст магията е част от нас.

След време се научаваме да четем. Невръстните ни мозъчета биват облъчвани с още по-силна и красива магия. Тази, вплетена, между редовете на „Родна стряха“, „Аз съм българче“ и „Хубава си, моя горо“. Вече, освен в принца или царската дъщеря, сме влюбени и в България. В историята и в природата. В този период Ботев, Вазов, Ран Босилек и Елин Пелин стават по-силни магьосници от тези в книгите на Дж. К. Роулинг. Вместо вълшебна пръчка тези свръхчовеци са размахали перото си и са създали заклинания за любов към родния край. Изпод перото на гениален ум прекрасният ни език излиза още по-омаен, грациозен и пленителен.

Минава още време, а магията на словото продължава да ни залива по-всички възможни начини. Към вече познатите ни магьосници се присъединяват Пенчо Славейков и Яворов. Любов. С това ни омагьосват. Силна, пронизваща любов. Карат ни да вярваме в сродните души, духовните половинки и безрезервната обич. А езикът ни прави цялата тази фатална любов още по-красива. И за трети път сме влюбени.

Но магията на българското слово въобще не свършва там. Очакват ни още много магии и магьосници. А ние можем само да продължаваме да се влюбваме в българския език пак и пак.

Ние също можем да правим магии. Думите са най-силното оръжие и най-изящният аксесоар. С една дума можеш да погубиш някого, можеш да го утешиш, да го зарадваш, да го накараш да обича. Словото ти е най-изящният ти накит. Може да изглеждаш уникално.

Да носиш красиви дрехи и красиви украшения, но какво значение имат тези неща, ако говориш грозно? Може да имаш всичко, но въпреки това да звучиш като герой от роман на Алеко Константинов. Възползвай се от магията на словото. Научи се да я използваш. „Колкото повече, толкова повече“ казал Мечо Пух. Колкото по-красиво говориш, толкова по-красив си. Помни го! Може един ден и ти да станеш магьосник.

Всички знаем, че българският език е вълшебен. Но кои са основоположниците? Кои са хората, отговорни за възможността ни да записваме всички вълшебства днес? Не мисля, че има българин, който не знае кои са Св. св. Кирил и Методий. Първите свръхчовеци на българското слово. Първите магьосници. Прекланям се пред паметта им и съм благодарна, че са хората, поставили основите на българската литература. Щастлива съм, че благодарение на тях пораснахме с произведенията на Братя Грим, Роалд Дал, Астрид Линдгрен, Луис Карол, Андерсен и Марк Твен, преведени на български език.

Магията на словото е като пролетно цвете. Нежна, изящна и красива, с ухание, вдъхващо усещане за живот.

Ана Белички, 7-б клас